

‘De thrillers van
Karen Rose bezorgen
je hartkloppingen.’
Publishers Weekly

WREDE LEUGENS

THRILLER

ROSE
Karen

ROSE

Karen

Wrede leugens

Vertaald door Hans Verbeek

De Fontein

Proloog

*Carmel Valley, Californië, woensdag 2 april, 03.00 uur
Zestien jaar geleden...*

Ze is er niet meer.

Katherine's hand beefde toen ze de handgreep van de schuurdeur beetpakte. Haar hele lichaam beefde. Haar maag ging zo hevig tekeer dat ze dacht dat ze zou gaan overgeven.

Ze is er niet meer.

En dat is helemaal mijn schuld.

Er waren zoveel dingen die ze had kunnen doen. Had moeten doen.

Die ik zál doen. Maar ze wist niet waar ze moest beginnen.

Ze wist echter wel waar ze wilde zijn.

In de boerenschuur. Alleen. Op de plek waar ze als doodsbang twaalfjarige weggelopen kinderen voor het eerst waren weggekropen om aan de kou van de nacht te ontsnappen. Op de plek waar ze – veel later – naartoe gingen om te praten over... alles.

Nou ja, Wren was degene die praatte. Katherine was degene die luisterde.

Katherine was een goede luisteraar. Dat moest ze wel zijn. Ze had geleerd de nuances te horen in de manier waarop mensen praatten. Om te weten of ze zouden helpen. Of kwaadwillend waren.

Om te weten of ze logen of de waarheid spraken.

Ze wilde nu niet luisteren. Ze wilde ergens alleen zijn waar ze kon schreeuwen van razernij, waar ze haar woede de vrije loop kon laten. Waar ze niemand iets kon aandoen.

Want Wren was er niet meer.

Haar ogen brandden en ze onderdrukte een snik terwijl ze de schuurdeur net ver genoeg openschoof om naar binnen te kunnen glippen. Ze was zo mager dat ze hem niet ver open hoefde te doen en ze wist precies hoe ver hij open kon voor hij begon te piepen.

Ook nu zorgde ze ervoor dat de deur niet piepte. Het zou er niet toe doen als het wel gebeurde, maar ze vond het nog steeds op een bepaalde manier bevredigend om ergens naar binnen te glippen waar ze niet hoorde te zijn. In ieder geval niet op dit moment. Ze mocht in de schuur zijn wanneer ze maar wilde, maar ze werd nu geacht te slapen.

Behalve dat ze al bijna twee weken niet had geslapen. Vannacht zou niet anders zijn, dus had ze het opgegeven om het te proberen.

Iemand had de nachtverlichting aangedaan en de zachte gloed verspreidde zich door de schuur, maar de hoeken lagen nog steeds in de schaduw. Ze was niet bang voor schaduwen. Ze kende ze allemaal. Dit was haar plek. Dit was de plek waar ze kwam om na te denken.

Ze haalde diep adem en snoof de geur in van paarden en vers hooi – en nog versere motorolie. Dat laatste was verrassend. Motorolie rook meestal oud.

De vloer rondom de oude tractor die tegen de achterste muur stond was bezaaid met gereedschap. De tractor was al maanden stuk. Niemand had tijd gehad om hem te repareren.

Zo te zien had iemand er vanavond aan gewerkt.

Iemand die hier nog steeds was.

Ze verstijfde toen ze de moeizame ademhaling hoorde die uit een van de lege stallen kwam.

Nee, geen ademhaling. Er huilde iemand.

Ze maakte aanstalten om zich om te draaien en weg te rennen, maar het huilen ging over in snikken. Diepe, hartverscheurende snikken.

In ieder geval is er nog iemand die Wren mist. Dat was niet eerlijk, dat wist ze. Iedereen in het grote huis miste Wren. Natuurlijk misten ze haar.

Ze sloop dieper de schuur in terwijl ze ingespannen luisterde, klaar om ervandoor te gaan, maar ze moest nu weten wie er naar haar privéplekje was gekomen om te treuren, al dacht ze dat wel te weten.

De gerepareerde tractor was haar eerste aanwijzing.

Er zat een grote, potige man op de vloer van een lege stal met zijn rug tegen de muur, en zijn schouders schokten van het huilen. In een van zijn enorme handen hield hij een stuk hout. In de andere zijn houtsnijmes.

Harlan McKittrick. Haar pleegvader.

Ze had hem nog nooit zien huilen, niet in de drie jaar dat ze hier woonde, zelfs niet vandaag bij de begrafenis. Hij was stoïcijns gebleven met een onwrikbare uitdrukking op zijn gezicht, als een standbeeld. Hij had zijn arm om mevrouw McK geslagen, die onbedaarlijk huilde. Hij

had bij Wrens kist een paar woorden gesproken met zijn gruiszige stem, over vrede en de eeuwigheid en God.

Katherine had op dat moment willen gillen. Ze had iemand willen slaan.

Ze had meneer McK willen slaan omdat hij zo... beheerst was. Zo ongevoelig.

Maar ze zag nu in dat ze een grote vergissing had begaan. De man was niet ongevoelig. Hij had zijn verdriet alleen opgekropt tot hij alleen was.

Net als ik.

Ze deed een stap achteruit met de bedoeling hem met rust te laten, om een andere plek te vinden waar ze het kon uitschreeuwen van woede, maar zijn hoofd schoot omhoog en hij keek haar in het zwakke licht in de ogen.

Lange tijd verroerden ze zich geen van beiden. Zijn tranen bleven stromen en zij stond klaar om weg te rennen. Uiteindelijk veegde hij met zijn mouw zijn gezicht droog.

‘Kit,’ zei hij schor.

‘Het spijt me,’ fluisterde ze. ‘Ik ga wel.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, je hoeft niet weg te gaan. Dit was jouw plekje en dat van haar. Ik had moeten weten dat je vannacht hier zou komen.’

Haar wangen begonnen te gloeien. Het was drie uur 's nachts en ze lag niet in bed; ze was betrapt. Er waren regels, zelfs hier. ‘Ik ga wel.’

‘Nee, schat. Ik ga. Mevrouw McK vraagt zich waarschijnlijk af waar ik in vredesnaam ben. Jij kunt blijven.’ Hij kwam overeind en vertrok zijn gezicht toen hij zijn rug strekte. ‘Ik ben veel te oud om in een schuur op de vloer te zitten. Ik kwam hierheen om een beetje houtsnijwerk te doen, maar...’ Zijn stem stierf weg en hij zuchtte. ‘Het overviel me. Je weet hoe dat gaat, hè, Kitty-Cat?’

Hij noemde haar altijd Kit of Kitty-Cat. Nooit Katherine, en ze had zich vaak afgevraagd waarom. Maar ze had er geen hekel aan. Ze vond het misschien zelfs wel leuk. Een beetje.

Praat met hem. Zeg iets zodat hij zich wat beter gaat voelen. Want meneer McK was een aardige man. En McKittrick House was zoveel beter dan alle andere plekken waar ze ooit had gewoond. En ze had op heel veel plekken gewoond.

Meneer en mevrouw McK waren fijne mensen. Ze schreeuwden nooit, sloegen nooit. Maakten nooit... misbruik van de meisjes of de jongens, zoals zoveel andere pleeggezinnen hadden gedaan.

Ze lieten haar blijven, ook al was ze niet... goed. Ze lieten haar blijven en zeiden dat ze hen mama en papa McK mocht noemen als ze dat wilde, net als alle andere kinderen hadden gedaan die in hun grote, warme huis hadden gewoond, waar het altijd rook naar appeltaart en schone was en meubelspray met citroengeur.

Maar dat had ze nooit gedaan. Ze hield het bij 'meneer' en 'mevrouw', alles om een beetje afstand te bewaren. Ze gaven haar nooit het gevoel dat ze dat vervelend vonden.

Nu wilde ze ervoor zorgen dat hij zich wat beter voelde, want hij huilde en dat schokte haar. Hij was groot en ruw en nors, maar hij huilde.

Om Wren.

Ze wees naar het besneden hout in zijn hand. 'Wat bent u aan het maken?'

Hij leek verrast dat ze dat vroeg. Dat was begrijpelijk. Katherine sprak nooit veel. Ze vroeg nooit iemand iets wat in de verste verte persoonlijk was. Gaf nooit uitgebreider antwoord op een vraag dan 'prima' of 'oké'. En toen ze aanboden haar te adopteren en een officiële McKittrick van haar te maken, zei ze alleen maar: 'Nee, dank u.'

Want niemand was zo aardig. Niemand gaf echt iets om haar. Er zou een einde aan komen. Ze zouden genoeg van haar krijgen en haar wegsturen, en dan zou ze nog slechter af zijn.

Meneer McK keek naar het houtsnijwerk in zijn handen. 'Een *wren*, een winterkoninkje. Je weet wel, dat vogeltje.'

Er ontsnapte een snik aan Katherine's keel. 'Een wren?' vroeg ze en haar stem brak.

Hij knikte met zijn blik op het vogeltje gericht. 'Ik heb er een in haar kist gestopt, trouwens. In haar handen, zodat ze iets zou hebben om vast te houden.' Zijn glimlach was onzeker. 'Misschien zodat ze zich ons zou herinneren. Zodat ze niet alleen zou zijn.'

Katherine drukte een hand tegen haar mond. *Hou je in. Hou alles binnen.* 'Echt waar?' vroeg ze en haar woorden klonken gedempt.

'Echt waar. En, eh, deze is af.' Hij stak het haar toe. 'Die is voor jou. Een aandenken aan haar.'

Heel even verroerde ze zich niet. Kon ze zich niet bewegen. Kon ze alleen maar staren naar meneer McK's uitgestrekte hand met het vogeltje erin.

Ze kon het nu duidelijk zien, het was teer en prachtig. Zoals Wren was geweest.

Meneer McK liet het op zijn uitgestrekte handpalm liggen zodat ze het kon pakken zonder hem aan te raken. Ze wisten dat ze er niet van hield om iemand aan te raken.

Wren was de uitzondering geweest. Haar zus, ook al waren ze geen bloedverwanten.

Katherine's hand kroop naar voren met één gestrekte vinger. Ze streelde het vogeltje. Ze had een ruw oppervlak verwacht, maar ze voelde alleen maar glad hout. Meneer McK stond daar maar, met het vogeltje op zijn hand.

Ze pakte het voorzichtig op en drukte het tegen haar borst. 'Als aandenken aan haar,' fluisterde ze. Alsof ze haar ooit zou vergeten. Wren belichaamde alle goede, lieve dingen.

Alles wat Kit niet was.

Meneer McK keek glimlachend, maar o zo triest op haar neer. 'We zullen haar nooit vergeten, Kit. Ze was zo bijzonder en ze verdiende een heel mooi leven.'

'Maar nu is ze dóód,' bracht Kit uit en ze omklemde het kleine vogeltje zo stevig dat zelfs de gladde randen in haar hand sneden. 'Iemand heeft haar vermóórd en het kan níemand iets schélen.'

'Het kan ons iets schelen,' fluisterde meneer McK heel beslist.

'Maar verder niemand,' snauwde ze en haar stem weerkaatste tegen de muren van de schuur. 'Niemand van de politie die hier vragen kwam stellen. Het kon niemand iets schelen.'

'Dat weet ik niet. Ik kan niet in hun hart kijken. Ik ken alleen mijn eigen hart en dat van mevrouw McK.'

Nu laaide de woede weer op. Nu werd die woede nog sterker. Ze wilde ergens mee gooien, maar het enige waarmee ze kon gooien was het vogeltje en dat pakte ze nog steviger beet. Ze zou nooit met dat vogeltje gooien.

Ze zou Wren nooit weggooien.

'Ze zeiden dat ze weggelopen was. Dat ze terug zou komen!' Katherine stond nu te schreeuwen en het lukte haar niet zich in te houden. De paarden bewogen in hun box, eentje hinnikte ongerust. 'Ze zeiden dat ze weg wilde. Ze zeiden dat ze waarschijnlijk op straat rondzwierf en drugs gebruikte. Het kon ze niets schelen.'

Katherine deed een stap achteruit en toen nog een.

Meneer McK bleef waar hij was en keek haar aan met een blik die zo intens verdrietig was dat ze daar ook om wilde gillen.

'Toen vonden ze haar lichaam in een vuilcontainer en wachtten vijf

dagen voordat ze het ons vertelden!’ gilde ze. ‘Alsof ze een stuk vuil was en dat het oké was dat ze dood was.’

‘Ze zeiden,’ zei hij kalm, ‘dat het ze vijf dagen had gekost om haar te identificeren.’

‘Dat was vijf dagen te lang! Vijf dagen waarin ze helemaal alleen in dat koude mortuarium lag.’ Haar geschreeuw klonk nu gesmoord en eindelijk, eindelijk kwamen de tranen. Alsof er een dam was doorgebroken en ze de stroom niet kon stoppen. ‘Ze zeiden dat ze het druk hadden. Dat ze achterliepen. Dat ze met ons meeleeften.’

Meneer McK veegde opnieuw zijn tranen weg. ‘Ik weet het, Kit.’

‘Ze zoeken niet eens naar degene die dit heeft gedaan. Geen aanwijzingen. Het is een cold case geworden. Het is een week geleden dat ze haar hebben gevonden en ze doen niet eens alsóf ze zoeken.’ Ze sloeg haar ogen neer en keek naar het houten vogeltje in haar hand. ‘Nou, ik ga zoeken. Ik ga uitzoeken wie dit heeft gedaan. Wie haar van ons heeft afgenomen.’ *Van mij.*

Meneer McK deed zijn mond open, toen weer dicht en zei niets.

Ze keek hem uitdagend aan. ‘Wat? Gaat u me niet vertellen dat het te gevaarlijk is? Gaat u niet zeggen dat ik te jong ben? Dat ik pas vijftien ben? Gaat u me niet vertellen dat ik de volgende kan zijn?’

Hij liet zachtjes zijn adem ontsnappen. ‘Waarom zou ik dat allemaal tegen je zeggen? Je weet het al.’

Ze wendde haar blik af. Ze wist dat hij gelijk had en dat vond ze vreselijk. ‘Ik had beter op haar moeten passen. Ik had het slachtoffer moeten zijn.’

Hij snakte hoorbaar naar adem. ‘Nee, Kit. Néé. Jullie hadden het geen van beiden mogen zijn. Het zou niemands kind mogen zijn. Alsjeblieft. Jij mocht het ook nooit zijn.’

Ze schudde haar hoofd. Ze had nu geen woorden meer. Ze waren op.

‘Je bent van ons,’ zei hij en zijn stem klonk zo oprecht dat ze bijna niet aan hem twijfelde. Ze wilde niet aan hem twijfelen. ‘Misschien geloof je dat niet of misschien wil je dat niet officieel op papier hebben, maar je bent van ons, Kit Matthews. Het is aan ons om je te beschermen. Om van je te houden. Of je die liefde nu wilt of niet. Dat we Wren niet hebben beschermd zal me tot de dag dat ik sterf blijven achtervolgen. Laat me alsjeblieft niet ook om jou moeten treuren. Ik kan dit niet nog een keer.’

Toen keek ze naar hem op en ze haatte de tranen die ze niet kon tegenhouden. ‘Wat moeten we doen, meneer McK?’ fluisterde ze. ‘Ze is weg. En ze komt nooit meer terug.’

Hij deed een stap naar voren en gaf haar de gelegenheid weg te lopen. Maar dat deed ze niet. Dat kon ze niet. Ze stond als aan de grond genageld.

Haar hart bevroren.

Ten slotte streelde hij zachtjes haar haar. 'We gaan verder, Kit. We zullen ons haar altijd blijven herinneren, maar we gaan verder. Dat is wat we moeten doen.' Hij aarzelde een lange tijd, maar legde toen zijn grote hand op haar wang. 'We zullen om haar huilen, maar we zullen ook voor haar leven. Jij zult voor haar leven. Je zult een goed leven voor jezelf creëren, Kit Matthews. Daar zullen we voor zorgen, mevrouw McK en ik. Je zult leven.'

Toen sloot Katherine haar ogen en drukte haar gezicht tegen de warme hand van meneer McK. *Heel even maar.* Hij was... geborgenheid. Veiligheid. Kracht. En genegenheid die ze niet hoefde te beantwoorden. Ze zou gewoon een beetje nemen. *Heel even maar.* 'Ik wil degene die haar dit heeft aangedaan laten boeten. Ik wil die persoon dood hebben.'

'Ik ook, Kit. Ik ook. Maar we doen het op de juiste manier. We gaan niets doms doen. We gaan geen risico's nemen. We zullen niet roekeloos zijn en gedood worden en mevrouw McK alleen achterlaten.'

Ze waagde het om hem aan te kijken. Hij meende het. 'Zult u me helpen?'

'Ik zal je helpen. Ook als je dat niet had gewild, zou ik op zoek zijn gegaan naar haar moordenaar.' Een van zijn brede schouders ging omhoog in een half schouderophalen. 'Dat was ik al van plan. Maar ik ben boer, geen politieman. Het zal niet gemakkelijk worden.'

Ze keek hem recht in de ogen. 'En als ik rechercheur wil worden?'

'Je zou een verdomd goeie zijn. Je zou geen enkele familie het gevoel geven dat hun dierbare er niet toe deed.'

Ze snoof. 'U klinkt behoorlijk overtuigd van uzelf, meneer McK.'

Hij trok zijn hand terug en bukte zich om zijn mes op te rapen, dat hij op enig moment had laten vallen. Hij stak het in de schede en schoof het in zijn zak. 'Ik ben behoorlijk overtuigd van jou, Kit.'

Ze deed een stap achteruit. Ze zat veel te vol met gevoelens.

Ze haatte gevoelens.

'Dank u, meneer McK. Voor het vogeltje. Ik zie u morgenochtend.'

Ze draaide zich om en rende naar het huis, liep op haar tenen de trap op en glipte haar slaapkamer binnen. Ze zag het grote bed met de lakens die een rommeltje waren omdat ze had liggen woelen. En het tweede

grote bed, keurig opgemaakt met de sprei met heldergele zonnestralen.
Het lege bed.

Want Wren was er niet meer.

Ze zette het houten vogeltje voorzichtig op haar nachtkastje, waar ze het zou zien zodra het licht was. Toen stapte ze in bed en ging naar het plafond liggen staren.

Ik ben behoorlijk overtuigd van jou, Kit.

Ze zuchtte.

Nou, dat is er in ieder geval één.

Eerste druk februari 2024

Oorspronkelijke titel *Cold Blooded Liar*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2023 Karen Rose Hafer

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6814 7

ISBN e-book 978 90 261 6815 4

ISBN luisterboek 978 90 261 6816 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.